

DIUMENGE 15 DEL TEMPS ORDINARI ANY B - 2012

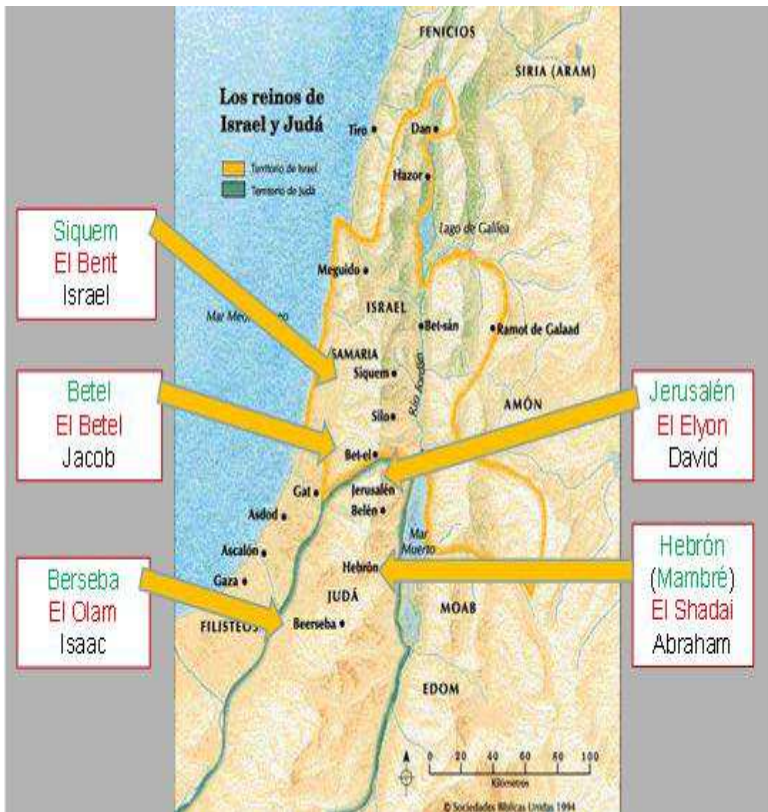
A l'evangeli d'aquest diumenge, Jesús envia per primera vegada els seus deixebles en missió. Romandre a casa dels qui us acullen, anau-vos-ne si no us acullen, els diu Jesús. És el que fa el profeta Amós, tret fora del país pel sacerdot Amassià. Dir,

anunciar la Paraula de Déu no es fa sense conseqüències, sense oposició.

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: Amós 7, 12-15

Amassià, el sacerdot del santuari de Betel, ha denunciat el profeta Amós al rei d'Israel: *Amós conspira contra tu*. Sense esperar la reacció del rei, fa l'acció de treure, expulsar el profeta. No li contesta el dret de tenir visions, sinó que desitja que tinguin les seves visions a un altre lloc que a casa seva, el santuari reial del que ell en té càrrec. Amós és del regne del Sud. **Que vagi a casa seva per exercir-hi els seus talents i viure'n!**

Però Amós no és un profeta d'ofici, No anuncia la Paraula de Déu en profit seu o per agradar a qui sigui. És un home lliure que ha deixat provisòriament (està en excedència) el seu ofici de ramader, de pastor perquè s'ha deixat "agafar" per Déu. Ell es sent enviat pel Senyor enmig del poble d'Israel a parlar en nom de Déu. La seva paraula ressona forta i clara. Denuncia aquells que es pensen honorar Déu oferint-li sacrificis d'animals, menyspreant, però, els pobres: *Ai dels qui es creuen ben tranquils a Jerusalem i a les muntanyes de Samaria. Ajaguts als seus divans, canten al so de les arpes... i venen un pobre per un parell de sandàlies... Jo detest les vostres fetes, diu Déu, els vostres sacrificis d'animals grassos, no els mir.*

per un parell de sandàlies... Jo detest les vostres fetes, diu Déu, els vostres sacrificis d'animals grassos, no els mir.

«Detest i refus les vostres festes; els vostres aplecs sagrats, no els puc veure. 22 Ni que m'oferiu holocaustos i ofrenes, no m'hi complac;

els sacrificis de comunió, ni tan sols me'ls miro. 23 No em molesteu més amb el xivarri dels vostres cants. No vull sentir el so de les vostres arpes.

24 Deixeu que el dret brolli com l'aigua i la justícia ragi com un torrent inestroncable 4 Us ajaieu en llits de marfil, us estireu en els vostres divans, menjau els anyells més tendres i els vedells engreixats en estables.

5 Improvisau cants al so de l'arpa i, com David, inventau instruments nous.

Aquestes paraules es feien insuportables a les orelles del sacerdot, i Amós és expulsat. Es podria preguntar si avui en dia les escoltaríem millor?

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector prepararà atentament aquest text curt per a remarcar i realçar els dos temps de la discussió entre Amasías, sacerdot de Betel i el profeta Amón.

La còlera de Amasías en termes de refús:

- *fuig En aquells dies Amasías va dir a Amós: «Vident, veti, retira't a la terra de Judá; menja allí el pa i allí profetitza. Però en Bètel no continuïs profetitzant, perquè és santuari del rei i temple del regne*

La submissió de Amós al projecte de Déu: *Llavors Amós va dir a Amasías: «Jo no sóc profeta ni fill de profeta; jo sóc bouer i descortezador de sicòmors. El Senyor me va prendre de darrere el ramat, dient-me: Vetí, profetitza al meu poble Israel.*

- ? --*Jo no era profeta ni formava part de cap comunitat de profetes. Era ramader i em dedicava a recollir figues de sicòmor, 15 però el Senyor em va prendre de darrere els ramats i em va dir: "Vés a profetitzar al meu poble d'Israel*

SOBRE EL SALM 84

Prenem avui la segona part del salm 84. A la primera part, el salmista treu les lliçons de les desgràcies del passat. El poble ha estat infidel a Déu i Déu s'ha enutjat. Ha permès la invasió del país pels enemics, la presa de Jerusalem i la deportació. Però s'ha desdit de l'ardor de la seva còlera. Ha oblidat el seu ressentiment. Ha permès que els deportats retornin al seu país. El salmista evoca aquesta pau de manera molt poètica animant nocions abstractes. Aquestes formen parelles que s'abracen. Descriu igualment la trobada entre el cel i la terra. La veritat gemrina, la justícia guita des del cel. Perquè aquest somni immens es pugui realitzar, la humanitat ha d'acollir els benifets del cel i ha de respondre-hi produint bons fruits. Pels cristians, la justícia divina ha pres figura en Jesucrist. Caminant al davant dels seus deixebles, ell els ha obert el camí.

PER APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: Efesis 1, 3-14

Del diumenge 15 al 21 del tempo ordinari, durant l'any, l'Església ens proposa llegir la carta als Efesis. En la línia de la carta als Colossencs, aquesta és una síntesi del pensament de Pau, redactada ja sigui pel mateix apòstol al final de la seva vida, o ja sigui per un deixeble seu. La carta té dues parts:

- una part dogmàtica, bella reflexió sobre el Crist i l'Església,
- una altra part exhortativa en 4, 1: Ara jo, presoner per causa del Senyor, us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, 2 amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres

El tot és introduït per la benedicció que llegim en aquest diumenge.

En un primer moviment, l'autor beneeix Déu, el pare de Jesucrist però també el nostre pare. Nosaltres no som fills de Déu a causa de la redempció, sinó en virtut del projecte de Déu, fixat des de tota l'eternitat. Déu ens ha creat, perquè siguem els seus fills adoptius, sant i immaculats, a imatge del seu Fill únic Jesucrist. Vesant la seva sang per nosaltres, Crist manifesta amb quin amor som estimats. Ho recapitula tot en ell, esdevenint el cap de la humanitat. Gràcies a ell nosaltres entrem en possessió de l'herència filial que Déu ens ha promès i de la qual ja n'hem rebut un tast gràcies al do de l'Esperit.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Avui comença la lectura semicontinua de la carta als Efesis que continuarà fins al diumenge 21 del temps ordinari. Pau presenta termes que li són benvolguts, però ho fa de manera contemplativa posant l'accent sobre l'Església, Cos de Crist, fruit de la saviesa divina manifestada en l'amor insondable de Crist. L'himne litúrgic que obre aquesta carta i que anam a escoltar avui, té una estructura trinitària a la qual el lector parará esment.

Serà preferible per a la cohesió de l'himne llegir-lo en la seva forma llarga. Cadascuna de les parts que componen el text s'acaba amb el refrany: siguem lloança de la seva glòria. La benedicció de Déu a lloança de la seva glòria és degut al fet que Ell ens ha escollit en Crist abans de crear el món, perquè fóssim sants i irrepreensibles als seus ulls. Per pur amor ens ha predestinat a ser els seus fills adoptius, per mitjà de Jesucrist i conforme al beneplàcit de la seva voluntat, per a fer resplendir la gràcia meravellosa que ens ha concedit per mitjà del seu Fill estimat.

Convertir-se en el seu poble per a lloança de la seva glòria és haver obtingut per la sang del seu Fill la redempció, el perdó dels pecats, és pel baptisme haver estat reunits tots en un sol cap, Crist. Rebre l'herència promesa per a lloança de la seva glòria és haver rebut la paraula de la veritat, la bona notícia de la salvació, i el segell de l'Esperit Sant.

Anirà bé notar els expressions de plenitud que conté el text: ens ha beneït en Crist amb tota classe de benediccions espirituals i celestials, benèvola decisió, desbordat en nosaltres...

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE MARC 6, 7-13

A l'evangeli de Marc Jesús sempre va acompanyat dels seus deixebles, des del principi, a la vora del llac, fins al seu arrest a Getsemaní. Aquí tenim l'únic moment en que se'n separa. Ell n'ha fet APÒSTOLS, paraula que significa "enviats". Com per mostrar l'aspecte comunitari de la Bona Nova, Jesús els envia de dos en dos. Calien dos testimonis per donar testimoniatge davant d'un tribunal. Així, equips de dos testimonis aniran a parlar de Jesús als pobles de la Galilea. Més tard equips de dos testimonis del Ressuscitat recorreran el món, primer entre els jueus després en el món pagà. Per ei Joan actuaran a Jerusalem, al Temple. Saule i Bernabé faran el primer viatge apostòlic per terres llunyanes. Pau s'emmenarà Siles, de cada vegada més enfora, al cor de l'Imperi romà.

Les consignes de Jesús van molt bé per a la Galilea i els petits camins pels que es marxa millor amb unes bones sandàlies i un bastó. El lector pensa igualment en els

camins romans recorreguts pels intrèpids anunciadors de la bona Nova. Per anar ràpids i lluny, no s'ha d'arrelar en les coses inútils, basta caminar amb l'únic essencial: la Paraula de Déu. La paraula va acompanyada amb gestos. Els apòstols no s'acontenten en proclamar el regne de Déu, sinó que el fan arribar. Les forces del mal, simbolitzades aquí pels dimonis i les malalties, reculen davant dels enviats de Crist.